

o sobě podle zásady § 290 tr. ř. z moci úřední v neprospěch obžalovaného přezkoumáváno býti nemůže.

Čís. 3601.

Nejnižším trestem žaláře, který lze podle slov. tr. zák. uložit, jest podle § 24 trest šestiměsíčního trvání; pod tuto nejnižší zákonnou sazbu lze sejíti jen použitím § 92 tak, že se vyměří trest vězením, což má v zápětí snížení kvalifikace činu ze zločinu na přečin.

Jde o zmatek čís. 11 (10) § 281 tr. ř., vyměřil-li soud podle § 383 slov. tr. zák. použitím § 98 slov. tr. zák. trest dvoutměsíčního žaláře a ponechal kvalifikaci činu za zločin.

(Rozh. ze dne 27. září 1929, Zm II 254/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 10. ledna 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 70, 379, 380 slov. tr. zák. a přečinem podvodu podle § 384 slov. tr. zák., zrušil však rozsudek nalézacího soudu podle § 290 odst. 1 tr. ř. ve výroku o trestu a o kvalifikaci zločinu podvodu podle §§ 70, 379, 380 slov. tr. zák., jakož i ve výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a čin obžalovaného, uvedený v odst. III. rozsudkového výroku kvalifikoval podle trestní novely ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n. jen za přečin podvodu podle § 379 slov. tr. zák. v doslovu § 50 trestní novely čl. zák. XXXVI z roku 1908 a § 380 slov. tr. zák. v doslovu podle § 1 trestní novely čís. 31/1929 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů :

Rozsudek jest v neprospěch obžalovaného zmatečným podle § 281 čís. 11 (10) tr. ř.; k tomu je přihlížeti z úřední povinnosti (§ 290 odst. 1 tr. ř.). Vyměřilť nalézací soud obžalovanému podle § 383 slov. tr. zák. použitím § 98 slov. tr. zák. trest dvoutměsíčního žaláře a ponechal kvalifikaci činu za zločin. Nejnižším trestem žaláře, který lze podle slov. tr. zák. uložit, jest však podle § 24 trest šestiměsíčního trvání; pod tuto nejnižší zákonnou sazbu lze sejíti jen použitím § 92 tr. zák., což však je podle tohoto ustanovení ve spojení s § 20 slov. tr. zák. možné jen tak, že se vyměří trest vězením, to pak má samočinně v zápětí snížení kvalifikace činu ze zločinu na přečin, na nějž jedině trestu vězení lze použiti. Ačkoliv nalézací soud necitoval § 92 slov. trest. zák., z délky trestu, na který uznal a která je ve smyslu § 101 slov. tr. zák. převažujícího významu nad druhem trestu, jest vidno, že tohoto ustanovení ve skutečnosti použil. To by ovšem mělo důsledky shora uvedené, změnu druhu trestu ve vězení a změnu kvalifikace trestného činu na přečin; nezachování těchto předpisů o ukládání trestu jest zmatečno podle § 281 čís. 11, po případě 10 tr. ř., překročení trestního oprávnění nalézacího soudu při výměře trestu a kvalifikací činu za zločin místo za

přečin. Bylo proto podle § 290 odst. 1 tr. ř. (posl. odst. § 51 tr. ř.) rozsudek v dotčených výrocích zrušiti jako zmatečný.

Čís. 3602.

Při zločinu vydírání podle § 98 a), b) tr. zák. jest směrodatným cíl, který pachatel sleduje trestným jednáním, jeho úsilí buď skutečným násilím nebo vyhrůžkou působiti na vůli napadeného (ohroženého) a dáti jí určitý směr.

Relativní nemožnost, dosíci v konkrétním případě chtěného výsledku nezabavuje ještě jednání zákonných znaků trestnosti.

Trestnost činu jest posuzovati s hlediska pachatele, čeho chtěl dosáhnouti svým jednáním.

Kleknutí na koho a tak částečné zbavení jeho volnosti pohybu ve spojení s vyhrožováním dalšími násilnostmi přesahuje pojem zlého nakládání ve smyslu přest. útisku podle § 1 zák. čís. 309/1921.

Jde o pohnutku nízkou a nečestnou, jednal-li pachatel ze surovosti.

(Rozh. ze dne 27. září 1929, Zm II 15/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 11. prosince 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí vydíráním podle § 98 písm. a), b) tr. zák., a nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obžalovaného z výroku o ztrátě práva volebního, mimo jiné z těchto

důvodů :

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5, 9 písm. a), 10 a 11 tr. ř., není však odůvodněna. Vytýká rozsudku, že nepřihlíží k výpovědi svědka Josefa Š-e, který potvrdil, že neučinil na obžalovaného udání ohledně krádeže stavebních kamenů, a že vůbec nezjišťuje, zda u lesního úřadu bylo nějaké udání učiněno Š-em na stěžovatele. Leč skutečnost ta nemá rozhodného významu pro právní posouzení případu. Při zločinu vydírání podle § 98 a), b) tr. zák. jest směrodatným cíl, který pachatel sleduje trestným jednáním, jeho úsilí buď skutečným násilím nebo vyhrůžkou působiti na vůli napadeného (ohroženého) a dáti jí určitý směr. Relativní nemožnost, dosíci v konkrétním případě chtěného výsledku, nezabavuje ještě jednání zákonných znaků trestnosti. Předpis § 98 tr. zák. klade důraz na úmysl přinutiti k nějakému plnění, vynutiti je nebo nějaké dopuštění (opomenuti), »bez rozdílu měla-li vyhrůžka nějaký účinek čili nic«, a trestnost činu jest posuzovati vždy s hlediska pachatele, čeho chtěl dosáhnouti svým jednáním. V souzeném případě nemá podstatné důležitosti skutečnost, že napadený a ohrožený neučinil trestní oznámení na stěžovatele a že tudíž nemohl býti donucen násilím a vyhrůžkou je odvolati, pokud se týče, že odvolání trestního oznámení pro oficiosnost deliktu, jak míní zmateční stížnost, nemá významu. Rozhodným jest jen, že